

ἵνα πυνθάνωνται τοὺς κεκλημένους ἵαν
Πλείους τις ὢν ἕξοστιν ἑστίων τύχη.

Ἐλθῶν. . .

Ἐν τοῖς συμποσίοις οἱ ξένοι ἦσαν ἐνδεδυμένοι ἐνδύματα λευκὰ ἢ ἄλλου τινὸς λαμπροῦ χρώματος, ἑστεφανωμένοι μὲ στεφάνους ἀνθῶν, καὶ ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ἠλειμμένην μὲ ἀρωματικὰ ἔλαια· συνειθίζαν πρὶν καθήσασαι νὰ πλύνωσι τὰς χεῖράς των μετὰ ἐκάστην τράπεζαν καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον. Πρὶν δ' ἀρχίσῃ τὸ συμπόσιον προσέφερον ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ θυσίαν εἰς τὴν Ἑστίαν, τὴν πρώτην τῶν ἐφροστίων θεῶν, καὶ εἰς ἄλλους θεοὺς, καὶ τέλος σπογγιδὴν εἰς τὴν Ἑστίαν.

Μετὰ τὴν περιγραφὴν τῆς θρώσεως ἐρχόμεθα εἰς τὴν πόσιν ἐν γένει.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον.)

Β. ΒΙΘΥΓΚΑΣ.

ΕΚΕΙΝΗ ΝΥΜΦΗ ΕΓΩ ΝΕΚΡΟΣ.

Εἶναι νύξ θαθεῖα, νύξ θερινή, καὶ πλανῶμαι εἰς ἔρημον δάσος. Ἄκρα ἡσυχία ἐπικρατεῖ, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀνέμου πνοὴ ταρασσει τὴν ἴρμεοῦσαν φύσιν καὶ μικρὰ νέφη διεσπαρμένα εἰς τὸν ὀρίζοντα οὐδόπως ἐμποδίζουσι τὴν σελήνην νὰ διαχέῃ παντοῦ τὸ ὠχρὸν καὶ μελαγχολικὸν αὐτῆς φῶς. Πλανῶμαι ἀσκόπως μὴ τολμῶν οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρω, φοβούμενος μὴ ταραξῶ τὴν νεκρικὴν, οὕτως εἰπεῖν, ταύτην σιγὴν καὶ ἀναπολῶν παρελθούσαν εὐτυχίαν, εὐτυχίαν ἧτις φεῖ! πολὺ ταχέως μ' ἐγκατέλιπε· ὦ! ναί, ἀναπολῶ ἐκείνην ἧτις νῦν μακρὰν ἐμοῦ ἴσως μὲ ἐλησμόνησεν.

Αἶφνης ὁ οὐρανὸς σκοτίζεται, μελανὰ νέφη καλύπτουσι τὴν σελήνην ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ διαδέχονται τὴν πρὸ μικροῦ ἡσυχίαν καὶ ραγδαία καταπίπτει βροχή. Τρέμων ἐνώπιον τῆς μανίας ταύτης τῶν στοιχείων καὶ τρέχω

ζητῶν ἄσυλον ὅπως προφυλάξω ἐμαυτὸν ἀπὸ τῆς καταιγίδος. Διακρίνω εἰς ὀλίγων ἀπ' ἐμοῦ θημάτων ἀπόστασιν μικρὰν καλύβην ἀμυδρῶς φωτιζομένην καὶ ὀρμῶ πρὸς αὐτὴν· ἀλλ' ἴσταμαι ἀκίνητος πρὸ τῆς εἰσόδου, τὸ θάρρος μου ἐκλείπει, φοβοῦμαι νὰ εἰσέλθω.

—Τίς ἄρα γέ κατοικεῖ εἰς ταύτην τὴν ἐρημίαν; ἠρώτων κατ' ἐμαυτόν.

Ἐὐρανόσ φαιίνεται, ἡ βροχὴ πίπτει ἔτι ραγδαιοτέρα καὶ

—Πρέπει νὰ εἰσέλθω, εἶπον, ἄλλως ἀπόλλυμι.

Ἀναλαβὼν τὸ θάρρος μου εἰσέρχομαι εἰς τὴν καλύβην καὶ διακρίνω εἰς μίαν αὐτῆς γωνίαν ἐξηπλωμένον ἐπὶ πεπαλαιωμένης ἑδρας γιγαντιαίου γέροντα, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀγρία μορφή μοι ἐμπνεῖ φρίκην, οἱ πύρινοι αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἀγριοπῶς μὲ ἀτενίζουσιν, αἱ ἀνωρθωμένοι τρίχες τοῦ ὁμοιάζουσιν ἄφρις ἐτοίμους νὰ μὲ καταπνίξωσι, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου του φαίνεται ἐζωγραφισμένον αἶσθημα ἀγρίας χαρᾶς. Ἰσταμαι ἀκίνητος καὶ τρέμων ἐνώπιον τῆς ἀπαισίας ταύτης μορφῆς τοῦ ἀνθρώπομόρφου τούτου θηρίου, τὸ αἷμα μου παγώνει εἰς τὰς φλέβας μου καὶ ἐκ τοῦ φόβου μου οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου ν' ἀποσύρω ἀπ' αὐτοῦ δύναμαι.

Αἶφνης διὰ φωνῆς ἠπίας καὶ μὴ ἀρμοζούσης εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσώπου του μοι λέγει·

Τίς εἶσαι, ἄνθρωπε; τί ζητεῖς ἐν ταῦθα;

Ἡ φωνὴ μου ἐξέλιπε, δὲν δύναμαι νὰ τῷ ἀπαντήσω, μόνον αἰσθάνομαι τὰς δυνάμεις μου ἐκλείπουσας καὶ θέλω νὰ φύγω, ἀλλ' ἀδύνατον.

—Κάθησον, μοι λέγει, μὴ φοβῆσαι. Καὶ μοι ὑπέδειξε μέγαν λίθον, ἐφ' οὗ ἀκουσίως μου ἐρρίφθη μᾶλλον ἢ ἐκάρθησα.

—Τίς εἶσαι; μοι ἐπαναλαμβάνει, τί ζητεῖς;

—Δυστυχῆς ὀρφανὸς πλανηθεὶς εἰς τὸ δάσος ἐξήτησα ἄσυλον ὅπως προφυλαχθῶ ἀπὸ τῆς ἐπελθούσης καται-

γίδος, τῷ ἀπήντησα διὰ φωνῆς τρε-
μοῦσης καὶ μόλις τῶν χειλέων μου ἐ-
ξερχομένης.

— Ἄλλὰ τί ἐζήτησε νύκτα εἰς τὸ
δάσος;

Δὲν ἐγνωρίζον τί ν' ἀπαντήσω.

— Ἐπλανώμην. . . . ἐζήτουν. . . .

— Ἐζήτησε τί;

— Τὴν ἐρημίαν.

— Τὴν ἐρημίαν; ἀλλὰ θὰ πάσχεις, ναί,
φαίνεσαι πάσχον πολὺ· σὲ προδίδει ἡ
φυσιογνωμία σου. Ἐξηγήθητι εἰς ἐμέ,
ἴσως δυνηθῶ νὰ σοὶ φανῶ χρήσιμος.

— Ἄλλὰ τίς εἶσθε;

— Μὴ ἐξέταξέ, θὰ μάθης. Ἐν τού-
τοις λέγε.

— Δὲν ἔχω τίποτε.

Ὁ ἀποτρόπαιος γέρον σείσται ἐπὶ
τῆς ἐδρας του καὶ διὰ φωνῆς ἀγρίας

— Ἄγνοεῖς, μοὶ λέγει, δυστυχῆς ἄν-
θρωπε, ὅτι ἐνώπιόν μου ὀφείλει νὰ κα-
ταπίπτῃ ὁ πέπλος τῆς μυστηριότητος·
ἀγνοεῖς ὅτι ὁ ριπτόμενος ὑπὸ τῆς τύ-
χης του ἐδῶ ὀφείλει τὰ πάντα νὰ ἐξο-
μολογήται. Τὰ πάντα γνωρίζω, εἶμαι
μάντις. . . . Τὸ ἀκούεις;

Ῥίγος μὲ κατέλαβε, ἔτρεμον ἐνώ-
πιον τοῦ θηρίου τούτου καὶ ἀπαισία ἰ-
δέα, ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου, μοὶ ἐπῆλθαν
εἰς τὸν νοῦν.

— Συγχωρήσατέ με, τῷ λέγω, συγ-
χωρήσατέ με, σεβαστέ γέρον.

— Νὰ σὲ συγχωρήσω; ὁ ἐρχόμενος
ἐδῶ εἶναι ἀσυγχώρητος, εἶμαι. . . .

ἀλλ' ἄς μὴ σοὶ εἶπω τίς εἶμαι. Δὲν ἔ-
ζητα ἐν κοινωμῆν ἀνθρώπων, ἔζησα καὶ
ζῶ μόνος ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ γνωρίζω
πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ συμβαίοντα,
ναί, τὰ πάντα γνωρίζω καὶ τὸ πεπω-
μένον ἐκάστου. Μισῶ τοὺς ἀνθρώπους,
εἶμαι ἀποτρόπαιος, τὸ βλέπετε, τὸ ἀνα-
γνωρίζετε. Τρέμεις ἐνώπιόν μου, δειλῆ,
καὶ λειποθυμεῖτε; Ἐκαστος συλλογι-
σμός μου εἶναι συλλογισμὸς μανίας καὶ
ἀγρίων παθῶν, θέλω νὰ κορέσω τὴν δί-
ψαν μου δι' αἵματος, διψῶ αἷμα. Ἐνώ-
πιόν μου καταπίπτουσι βασιλεῖς, ἰσχυ-
ροί, οἱ πάντες τέλος. Δὲν φοβοῦμαι τὸν

θάνατον διότι δι' ἐμέ δὲν ὑπάρχει.

Ἦμην ἀναίσθητος ἐκ τοῦ τρώου μου
καὶ δὲν ἐβλέπον ἐνώπιόν μου.

Μετρίασας τὸ αὐστηρὸν καὶ τὸ ἄγριον
τῆς φωνῆς του ὁ γέρον

— Σὲ λυποῦμαι, μοὶ λέγει, μὴ φοβῆ-
σαι, σύνελθε, θὰ σοὶ εἶπω μόνον τὸ πε-
πωμένον σου καὶ θὰ φύγῃς ἐντεῦθεν.

— Σὰς εὐχαριστῶ. . . . ἀλλὰ. . . .

— Ἐγὼ σοὶ εἶπω τὸ πεπωμένον σου.

Ἄγαπᾶς, τὸ γνωρίζω διότι τίποτε δὲν
μὲ διαφεύγει· ὑπῆρξες ἀτυχῆς εἰς τὸν
ἔρωτά σου· ἐπλανᾶσο εἰς τὸ δάσος καὶ
ἀνεπόλεις τὴν παρελθούσαν εὐτυχίαν
σου, τὰς εὐτυχεῖς ἐκεῖνας ἡμέρας, ἃς
διήρχεσο μετ' ἐκείνης· εὐρίσκεισαι, δυσ-
τυχῆς, εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἀγνοεῖς ἂν εἰ-
σέτι σὲ ἀγαπᾷ καὶ ἂν ἐπιτέλους σὲ ἐνθυ-
μῆται. Ἐγὼ θὰ σοὶ εἶπω τὰ πάντα.
Ἄφρονες ἄνθρωποι, πόσον πλανᾶσθε!

— ὦ! πρὸς Θεοῦ, λέγετε ἀφοῦ γνω-
ρίζετε, ὁμιλήσατέ μοι περὶ ἐκείνης, ἦν
λατρεύω καὶ εἶπατέ μοι ἂν μὲ ἀγαπᾷ,
ἂν μὲ ἐλησμόνησε, ἂν ζῇ εὐτυχῆς.

— Δύσμοιρε, εἰς ἐγνωρίζεις. . . .

— Τί; λυπηθῆτέ με καὶ εἶπατέ μοι
ἂν μὲ ἐνθυμῆται διότι ὑπέφερα καὶ ἔ-
παθα πολλὰ δι' αὐτὴν. Δὲν δύναμαι
νὰ τὴν λησμονήσω, ἡ πάλλουσα καρ-
δίκα μου εἰς αὐτὴν ἀνήκει καὶ ἡ μαγευ-
τικὴ εἰκὼν τῆς εἶναι θαθεῶς κεχαραγ-
μένη ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

— Τὸ γνωρίζω, ἄφρον.

— Ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην
καὶ βλέπω τὴν δυστυχίαν, εἰς ἣν περι-
ήλθον μακρὰν αὐτῆς. Σὲ ἀγαπῶ, μοὶ ἔ-
λεγε, καὶ ἡ καρδίκα μου ἐπληροῦτο χα-
ρᾶς, ἡμῆν εὐτυχῆς· ἡ σκιά τῆς παντοῦ
μὲ ἀκολουθεῖ καὶ ἐνίοτε τὴν βλέπω φαι-
δρὰν, ἀθάνατον, οἷαν τὴν ἐγνωρίζον. Λέ-
γετε, σεβαστέ γέρον, ἀφοῦ γνωρίζετε,
ὁμιλήσατέ μοι περὶ αὐτῆς· παιδίον ἔτι
ἤμην τότε ὁ ἀτυχῆς, ὅτε ἠσθάνθην τὸν
πρῶτον παλμὸν τοῦ ἔρωτος, τὸν τέως
ἄγνωστον εἰς ἐμέ· παρῆλθον ἐκτοτε
χρόνοι ἀρκετοὶ καὶ δὲν ἴσχυσαν νὰ τὴν
λησμονήσω. ὦ! ἄς ἐπανεβλέπον αὐ-
τὴν, εἶπατέ μοι, θὰ τὴν ἐπανιδῶ; Ὁ ἄ-

πολαύσω τῆς εὐτυχίας ταύτης; Ποταμούς δακρύων ἔχουσα, πλὴν φεῦ! ἡ τύχη δὲν μοι ἐπέτρεψε νὰ τὴν ἴδω. Ἐξηντλήθη πλεόν, θάινω εἰς τὸν ἄλθρον, τὸ βλέπω· τί νὰ πράξω; Ὁ ἀπελπισθῶ.

— Ἄφρονες ἄνθρωποι!

— Εἶπατέ μοι περὶ αὐτῆς· τὸ γνωρίζει· ὅτι πάσχω; μὲ ἀγαπᾷ;

— Ὅθι σοὶ εἶπω καὶ σίγησον πλέον, μοὶ λέγει μὲ ὕψος ἐπιβλητικόν, μεθ' ὃ ἐγερθεὶς συρίζει τρεῖς καὶ κτυπᾷ κατὰ γῆς τὸν πόδα· τοῦτου δὲ γενομένου ἠνοίχθη ἐνώπιον ἡμῶν χάσμα σκοτεινόν.

— Ἀκολουθεῖ μοι, μοὶ λέγει.

Τὸν ἠκολούθησα μὲ τρέμοντα βήματα, κατηρχόμεθα λιθίνην κλίμακα ἀλλὰ δὲν ἔβλεπον τίποτε, τὸ σκοτός ἦτο πυκνόν.

— Στῆθι, μοὶ λέγει αἶφνης.

Ἔστιν ἔντρομος, ἀπελπίς καὶ ἀγνοῶν τὸ πέρασ τῶν βατάνων μου.

— Ὅθι φοβήθῃς; δι' ὅ,τι καὶ ἄν ἴδῃς;

— Ὅχι, σὰς θεβαίω.

Ἄνοίγει τότε παραπέτασμα καὶ ἰδοὺ φαίνονται, θεέ μου! ἀφ' ἐνός μὲν γάμος οὐτινος νόμφη ἦτο ἐκείνη, νυμφίος δὲ ἄγνωστος, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἱερεῖς κηδεύοντες νεκρὸν, ποῖον; ἐμέ.

Ἔπεσα λειπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γέροντος καὶ συνελθὼν ἐδέθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν καλύβην.

— Δειλὴ ἐφοβήθης;

— ὦ ναί! ἐτρόμαξα πολὺ

— Λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ζήσης.

Καὶ διὰ συρίγματος ἐνεφανίσθη ἄραφ φρικαλέος τὴν μορφήν, κρατῶν ξίφος τὸ ὁποῖον ὕψοι ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἐξυπνῶ περίτρομος.

Ἦτο ὄνειρον!

Ἐν Ἀθήναις τῆ 17 Ἰουνίου 1877.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. . .

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΟΣ

Ἐνῶ τὸ παρὸν φυλλάδιον ἐκείτο ὑπὸ τὰ πιεστήρια, ἐπληροφορήθημεν μετὰ ζωηρᾶς ἀγαλλιᾶσεως ὅτι ὁ εὐπαιδευτος ἡμῶν φίλος Κ. Π. Καταιβάτης, πέμψας σὺν ἐπιστολῇ τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐν τῷ ἡμετέρῳ περιοδικῷ καταχωριζομένης μεταφράσεως τοῦ πρὸς τὸν συγγραφέα Κ. Maxime du Camp, ἔλαβε παρὰ τοῦ ἐξόχου τούτου ἀνδρὸς, ἐν Baden-Baden νῦν διατρίβοντος, ἐπιστολὴν οὐ μόνον κολακευτικὴν διὰ τὸν Κ. Καταιβάτην, ἀλλὰ καὶ λίαν τιμῶσαν τὴν πατρίδα ἡμῶν, ἧς ἀείποτε ὁ Κ. du Camp διὰ τοῦ διαπρεπεστάτου αὐτοῦ καλῆμου ἀνεδείχθη ἐνθερμος συνήγορος. Διὰ τῆς μεταφράσεως λοιπὸν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης σπεύδομεν νὰ κοσμήσωμεν τὸ ἡμέτερον φύλλον ἐξωτερικεύοντες συνάμα τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν πρὸς τὸν Κ. Καταιβάτην, παρασχόντα ἡμῖν εὐμενῶς τὴν ἄδειαν τῆς δημοσιεύσεως. Ἐν τούτοις, πρὶν ἢ παραθέσωμεν τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολὴν, δὲν νομίζομεν ἀπὸ σκοποῦ νὰ συνοψίσωμεν ἐν ὀλίγαις λέξεσι τὸν βίον, τὰ ἔργα καὶ τὸν γραμματολογικὸν χαρακτῆρα τοῦ γάλλου συγγραφέως. Ὁ Κ. Maxime du Camp, ἐξοχος λογογράφος, ποιητῆς καὶ καλλιτέχνης, ἄγει νῦν τὸ 55ον ἔτος τῆς ἡλικίας του γεννηθεὶς τῷ 1822 ἐν Παρισίοις Ἰγὶς διακεκριμένου χειρουργοῦ, μέλους τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας προώρως ἀποθανόντος, περιηγήθη κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ νεότητα τὴν Ἀνατολὴν ἀπὸ τοῦ 1849 μέχρι τοῦ 1851, φωτογραφήσας τὰ μᾶλλον ἀξιοπεριεργα τῆς Αἰγύπτου, τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν πόησιν, ὁ Κ. du Camp ἀνήκει εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Ἐγέλου ἐγκαινισθῆν ἢ μᾶλλον ὑποδειχθῆν καλλιλογικὸν σύστημα, τὸ ἀποκηρύττον τὴν μυθολογίαν καὶ ἐν γέν